

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. S., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: Mgr. Umar Switat, advokát, se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.3.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2023 č.j. OAM-35/LE-BA01-BA06-PS-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 14.2.2023 č.j. OAM-35/LE-BA01-BA06-PS-2023 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6 800,- Kč k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Umara Switata na účet č. 4541641001/5500, VS 112023, nejdéle ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 3.3.2023 předanou k doručení poskytovateli poštovních služeb dne 13.3.2023 a soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 23.3.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2023 č.j. OAM-35/LE-BA01-BA06-PS-2023, jehož kopie byla připojena, a na základě kterého byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 11.6.2023.

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a tvrdil, že byl tímto rozhodnutím v řízení, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech, a proto jej napadá v celém rozsahu výroku a domáhá se jeho zrušení. Žalobce se domnívá, že důvody pro jeho zajištění stanovené v § 46a odst. 1 zákona o azylu v jeho případě neexistovaly od samého počátku.

Správní orgán odůvodnil své rozhodnutí o zajištění tím, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen ČR) bez cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu, které by mu umožňovalo pobývat na území ČR, ale i na území Schengenského prostoru, kdy cílem jeho cesty byla Francie. Správní orgán dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se buď na území ČR skrývat, nebo se pokusí neoprávněně vycestovat do Francie, nebude spolupracovat se správním orgánem, a tím by mařil výkon úředního rozhodnutí a má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, nebo je pozdržet. Se závěrem žalovaného žalobce nesouhlasil. Dále žalobce uvedl, že je v zemi původu ohrožen na životě, neboť má dluh 250 000 Eur, který není schopen splatit, a věřitelé mu vyhrožovali smrtí. Také uvedl, že cílem jeho cesty byla Francie, ale původní záměr změnil, rozhodl se v ČR zůstat a požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť se do země původu z důvodu obavy o svůj život nemůže vrátit. Žalobce byl ve stresu a pod velkým tlakem. Je tedy logické, že žádost o udělení žalobce podal nikoli s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nýbrž s cílem zachování vlastního života, což vyvrací účelovost jednání.

Správní orgán shledal uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu za neúčinné, neboť jednání žalobce hodnotil jako účelové s odůvodněním, že nerespektoval právní řád ČR a o udělení mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zajištění. Žalobce nesouhlasil s tím, že uplatnění zvláštních opatření by bylo neúčinné, neboť uvedl ke svojí osobě pravdivě veškeré rozhodné skutečnosti a nic nenasvědčuje tomu, že by území ČR opustil. Nebyly zjištěny konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by žalobce na území ČR skrýval nebo se pokusil neoprávněně vycestovat (naopak požádal o ochranu v ČR).

Žalobce předpokládá, že azylové řízení bude vedeno delší dobu a během této doby by mu vznikaly zbytečné vysoké náklady spojené se zajištěním, proto má za to, že by mu měla být umožněna volná docházka a žádal, aby byl přemístěn do střediska svolným pohybem. Je ve vlastním zájmu žalobce aktivně se účastnit azylového řízení a maximálně spolupracovat se správními orgány. Žalobce je schopen plnit veškeré povinnosti a strpět omezení spojená s volným režimem za uplatnění zvláštních opatření, která by byla v jeho případě účinná. Má za to, že zdůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nedostačující a nijak neodůvodňuje postup správního orgánu. Žalobce se sice dopustil protiprávního jednání, ale domnívá se, že tento pouhý fakt není důvodem pro jeho zajištění.

Dále se žalobce domnívá, že správní orgán překročil při aplikaci § 46a odst. 1 zákona o azylu meze správního uvážení. Pokud by toto zákonné ustanovení bylo aplikováno vždy tímto způsobem, mohl by být zajištěn každý cizinec, který žádá o udělení mezinárodní ochrany, což zřejmě intencí zákonodárce nebylo. Je pochopitelné, že rozhodnutí o zajištění cizince vydává správní orgán v časové tísní, což sebou jistě nese určité zestručnění takového rozhodnutí, nelze však přehlédnout, že tímto rozhodnutím omezuje osobní svobodu cizince, a proto konkrétní skutečnosti zde být musí. V případě žalobce není dáno nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo mařit anebo ztěžovat výkon správního rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, kterým je omezena svoboda jeho pohybu i soukromý život. Žalobce má za to, že jsou správní orgány i soudy povinny se kdykoli v průběhu řízení zabývat všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, v daném případě žalobce. Za situace, kdy žalobce sám dobrovolně vstoupil na území ČR a požádal o ochranu, je nelogické, aby zde nesetřval do doby rozhodnutí o azylu. Rozhodnutí žalovaného se jeví jako spekulativní konstrukt, který nemá oporu v důkazech. Správní orgán řádně nepřezkoumal důvody pro zajištění žalobce. Zajištění přitom představuje výrazný zásah do osobní svobody žalobce v podmínkách srovnatelných s vězením. Žalobce má za to, že zdůvodnění rozhodnutí správního orgánu s tak závažnými důsledky by mělo být naprosto nezpochybnitelné. Ze shora uvedených důvodů je žalobce přesvědčen, že nebyly dány důvody pro jeho zajištění a nejsou ani splněny podmínky pro jeho trvání. Žalobce dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán zcela nepřiměřeně zasáhl do jeho soukromého a rodinného života. Na závěr žalobce požádal soud, aby napadené rozhodnutí přezkoumal a navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, také požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.2.2023 č.j. OAM-35/LE-BA01-BA06-PS-2023**, bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 11.6.2023.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 11.2.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu, tj. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Ústí nad Labem**), č.j. KRPU-25683-28/ČJ-2023-040022-RD-ZZC ze dne 5.2.2023, zajištěn podle §124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce byl dne 4.2.2023 převzat hlídkou Policie ČR na bývalém přechodu Petrovice - Bahratal. Z písemností převzatých od orgánů německé policie (dále jen **BPOL SRN**) bylo zjištěno, že žalobce byl kontrolován hlídkou BPOL SRN dne 3.2.2023, přičemž během této autobusové kontroly nepředložil žádný cestovní doklad ani žádné povolení ke vstupu na území SRN a Schengenského prostoru. Následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že se jmenovaný nachází na území ČR bez oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 4.2.2023 žalobce potvrdil svou uvedenou totožnost a státní příslušnost. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, neléčí se s žádnou nemocí a neužívá žádné léky. Dále uvedl, že na území ČR přicestoval dne 3.2.2023 autobusem firmy FLIXBUS, který jel z Itálie a ve kterém byl v Německu kontrolován a zajištěn policií. Dále žalobce uvedl, že z Turecka odcestoval asi před jedenácti dny letecky se svým cestovním dokladem do Sarajeva, Bosny a Hercegoviny. V Sarajevu zůstal asi týden, bydlel různě po hotelech a tam se seznámil s Afgháncem, který mu přislíbil, že ho za úplaty 2500,- EUR převede do Chorvatska. Před odchodem mu vzal převaděč pas, aby při případném zadržení nebyl vrácen do Turecka. Žalobce uvedl, že dále šel spolu s dalšími dvěma běženci kolem moře až do Itálie. Ve městě Trieste na něj čekal převaděč, který mu zakoupil jízdenky do Berlína. Také uvedl, že jeho cílem byla Francie,

neboť tam žije jeho bratr, který mu řekl, ať se dostane za ním, že bude tam moci u něho pracovat, aby si vydělal na splacení dluhů. Výše jeho dluhů v Turecku je 250 000,- EUR. Žalobce dodal, že měl obchod, který mu neustále vykrádali. Dále uvedl, že se do Schengenského prostoru pokusil dostat již před dvěma měsíci, kdy jel ze Srbska autem s cestovním dokladem do Maďarska a Polska. Tam byl zadržen a po dvaceti sedmi dnech deportován zpět do Turecka. Žalobce uvedl, že žil v Turecku v rodinném domě bratra s manželkou a pěti dětmi. V Turecku měl obchod s potravinami a smíšeným zbožím. Obchod mu vykrádali, řešil to s policií, která pachatele nikdy nenašla. K vazbám na domovský stát uvedl, že má Turecko rád, žije tam jeho rodina v bratrově domě. Do Turecka se může vrátit, jen má problémy s dluhem a věřitelé mu vyhrožovali i smrtí. Dále dodal, že do Evropy utekl proto, aby tento dluh vyřešil prací a vše splatil. V podrobnostech odkázal správní orgán na výpověď žalobce z protokolu o vyjádření účastníka.

S ohledem na výše uvedené bylo cizineckou policií konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu, které by mu umožnilo pobývat

na území ČR, ale i na území Schengenského prostoru. Z těchto důvodů byl dne 4.2.2023 zajištěn a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Příslušný orgán cizinecké policie tak dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se buď na území ČR bude skrývat, nebo se pokusí neoprávněně vycestovat z území ČR, neboť do výsledku účastníka řízení ze dne 4.2.2023 uvedl, že chtěl cestovat do Francie, rozhodně však nebude spolupracovat se správním orgánem, a tím by mařil výkon úředního rozhodnutí.

Dne 11.2.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný posoudil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a odst. 1, 3-5 zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej v zajištění i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce vstoupil zcela vědomě na území ČR neoprávněně, bez platného cestovního dokladu, čehož si byl, jak vyplynulo z jeho výpovědi, zcela vědom, stejně jako si byl vědom, že zde pobývá neoprávněně. Žalobce, i když se chtěl, jak výslovně uvedl, od počátku dostat do Francie, podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR a to až po zadržení policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jeho jednání je zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a je oprávněné se domnívat, že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil.

Sám žalobce uvedl, že jeho cílovou zemí je Francie. Z jeho jednání jednoznačně vyplynulo, že o mezinárodní ochranu v ČR neměl v úmyslu požádat. O azyl ostatně nepožádal ani dříve během své cesty Evropou, byť byl dle svých slov také např. v Itálii. Takovéto jednání a pohnutky jednoznačně dokazují účelovost současného jednání žalobce, neboť správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska zeměpisného. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zadržením Policií ČR a zajištěním v ZZC.

S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR a států EU vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Zároveň je dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), který např. ve svém rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Cílem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je pak dle uvedené judikatury znemožnění zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se dle daného rozsudku o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného tak svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany v ČR začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač výslovně uvedl, že jeho cílem je Německo (*konečný cíl Francie – viz shora*), nikoliv ČR. Ze všech těchto důvodů shledává správní orgán uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu za neúčinné.

Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalobce v průběhu provedeného řízení o správním vyhoštění uvedl, že je zdravý, neléčí se s žádnou nemocí a neužívá žádné léky a zároveň nenaznačil naprosto nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou.

Žalovaný se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem za účelové, neboť ten byl zadržen na území ČR během jeho nelegálního tranzitu, a pokud by k tomuto nedošlo, zjevně by nikdy o mezinárodní ochranu v ČR nepožádal. S ohledem na znění zákona o azylu nebude ovšem možné na žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se

žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, neboť dle tohoto zákonného ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být tedy žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Turecko zároveň není ze strany ČR považováno za tzv. bezpečnou zemi původu, není uvedeno ve vyhlášce ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a není možné tak v případě tureckých občanů vést ani tento typ zkráceného řízení. Proto stanovil správní orgán pro dobu trvání zajištění žalobce maximální zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle § 27 odst. 1 zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.3.2023** uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že rozhodl zcela na základě zákona a konstatoval, že dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo vnitra rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že tato žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dále žalovaný zopakoval dosavadní průběh správního řízení a důvody, které vedly žalovaného k zajištění žalobce. Žalovaný následně uvedl, že má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Správní orgán má rovněž za prokázané, že v případě zrušení zajištění žalobce po dobu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany by tento nesetřval na území ČR, nevyčkal výsledku řízení ve věci jeho žádosti a naopak by pokračoval v nelegálním vycestování do Francie, která je, jak ostatně sám uvedl, jeho cílovou zemí. Z postupu žalobce je tak dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a s ohledem na jeho absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, jeho nelegálního přicestování a jeho jasně deklarovanou cílovou zemi - Francii, nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15.8.2008). V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne

2.6.2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný následně citoval také část usnesení rozšířeného senátu NSS ze 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150. K námitce žalobce týkající se toho, že žalovaný shledává žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou se snahou vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, žalovaný podotkl, že sám žalobce uvedl, že jeho cílem je Francie, neboť zde bydlí jeho bratr jménem Yusuf a žalobce tam hledá práci a chtěl tam požádat o azyl. Žalobce dále uvedl, že v ČR podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, protože byl zadržen policií a pokud by byla možnost a policie by ho poslala do Francie, tak tam pojedle. K námitce týkající se toho, že žalovaný dostatečně nezvažil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jím uložených povinností, ale také o jeho zcela účelovém jednání (v podrobnostech odkázáno na stranu 4 napadeného rozhodnutí o zajištění). Žalovaný taktéž vyloučil, že by se v případě žalobce jednalo o zranitelnou osobu. V této věci žalovaný odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 41 Az 17/2016 ze dne 31.8.2016. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v plném rozsahu, neboť má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy a námitky uvedené v žalobě shledal jako nedůvodné.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3.3.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.3.2023 neodpovídají obsahu spisu. Z obsahu správního spisu však nevyplývá, jak a kdy bylo napadené rozhodnutí předáno žalobci. Ve správním spise se nachází pouze napadené rozhodnutí s vyznačenou právní moci s datem 15.2.2023 a rozhodnutí o ustanovení tlumočníka z téhož dne.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu

stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. „Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí“.
12. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. „Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.“
13. Dle § 78 odst. 1 větou první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
14. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly zejména k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření.
15. Na úvod soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí především odkazuje a je vystavěno na protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 4.2.2023, takový protokol se však ve správním spise nenachází. Ve správním spise je dokonce založena písemnost s názvem „Předání písemností ve věci azylu“ ze dne 11.2.2023, ze které vyplývá, že Policie ČR v ZZC ani tento protokol žalovanému nepředala. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný vycházel pouze z Rozhodnutí o zajištění OPKPE Ústí nad Labem ze dne 5.2.2023, č.j. KRPU-25683-28/ČJ-2023-040022-RD-ZZC a Rozhodnutí o vyhoštění OPKPE Ústí nad Labem ze dne 5.2.2023 č.j. KRPU-25683-33/ČJ-2023-040022-RD-ZZC, což je nedostačující. Žalovaný však měl postupovat dle § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a získat od Policie ČR veškeré potřebné podklady, zejména když na ně odkazoval (protokol ze dne 4.2.2023).
16. Závěry žalovaného tak nemohou za daného stavu věci a zejména s ohledem na obsah a stav správního spisu obstát. Je tomu tak proto, že správní spis k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí neobsahoval všechny podklady pro rozhodnutí ve věci.
17. V této věci, kdy žalobní námitky směřují do věcného posouzení napadeného rozhodnutí, je nelze za stávajícího obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 č.j. 5 A 157/2002-35 „Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Současně je

nutno konstatovat, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

18. K tomuto také rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51 „*Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]*“ Dále také např. rozsudek NSS ze dne 8.8.2007, č.j. 3 As 54/2006 – 71 „*Jestliže v řízení o správním deliktu byli podle opakovaného tvrzení správních orgánů k věci vyslechnuti svědci, avšak protokoly o jejich výpovědích nejsou součástí správního spisu a obsah těchto výpovědí ani není znám, krajský soud napadené správní rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.*“
19. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. V dalším průběhu správního řízení žalovaný zajistí, aby správní spis obsahoval veškeré materiály, ze kterých vycházel, a to především protokol o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění, tj. žalobce, ze dne 4.2.2023 a protokol o předání napadeného rozhodnutí žalobci. V případě, že se mu nepodaří zajistit protokol o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 4.2.2023, provede se žalobcem nový výslech. Žalovaný dále odůvodnění svého rozhodnutí vypracuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy přihlédne ke všem skutečnostem, které v průběhu správního řízení zjistil, tedy i k těm, které jeho závěry nepodporují, a přihlédne i k obsahu námitek uplatněných žalobcem a přezkoumatelně se s nimi vypořádá (**výrok I. rozsudku**). Tímto právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Soud rozhodl o přiznání nákladů za dva úkony právní služby (dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **AT**) převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, § 11 odst. 1 písm. d) AT písemné podání nebo návrh ve věci samé) a dvou režijních paušálů. Soud tedy přiznal žalobci částku 6.800,- Kč, neboť je v souladu s § 7 bod 5 (3.100,-Kč á úkon), § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 (300,-Kč á úkon) AT (**výrok II. rozsudku**). Uvedenou částku zašle žalovaný k rukám advokáta na účet č. 4541641001/5500, VS 112023, ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 3. dubna 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně